

tages. Den ærede Ordfører indrømmede, at det i Grunden stemmer med Forholdets Natur, og Ministeren har ikke udtalt sig derimod. Jeg tør altsaa antage, at Ministeren vil modtage Loven; selv om dette Endringsforslag vedtages. Jeg skal sige de Herrer, hvorfor jeg lægger Vægt derpaa. Jeg antyde under mit forrige Foredrag, at det ved Fortolkning af en Lov praktisk har vist sig, at det har overmaade ringe Betydning, hvad der kan siges at være vedtaget under en Debat mellem Regjeringen og Thinget. Jeg har et meget vægtigt Exempel for Dem, som jeg skal tillade mig nærmere at antyde. Paa den grundlovgivende Rigsdag kom det Spørgsmaal paa Bane, om en Regjering, som ikke kunde faae en Finantslov bevilget af Thinget, skulde blive eller gaa bort paa Grund deraf. Saa sagde Ordføreren, som er den nuværende anden Viceformand i Landstinget: Jeg anser det for en Selvfølge, at den Regjering, som ikke kan faae en Finantslov bevilget af Thinget, maa gaa bort, og saaledes maa det vedblive, indtil der kommer en Regjering, som har den Lillid hos Thinget, at den kan faae en Finantslov bevilget. Dertil svarede det Medlem af Regjeringen, som førte Ordet paa Regjeringens Begne, nemlig Grev Spønnef: Ja, det er en Selvfølge, og han gjentog i endnu stærkere Udtryk, at det var nødvendigt, at enhver Regjering, som ikke kunde faae en Finantslov bevilget, maatte gaa bort, og saaledes maatte det selvsølgelig vedblive, indtil der kom en Regjering, som kunde faae en Finantslov bevilget. Naagtet vi havde disse meget stærke Udtalelser, denne Vedtagelse, om jeg saa maa sige, mellem Regjeringen og Thinget, viste det sig dog, da dette Spørgsmaal skulde afgjøres i Praxis, at man gik en anden Vej, og saaledes kan det her let ske, at man under en senere Regjering trods de Udtalelser, som ere komne fra Ministeren, og trods Udtalelserne fra den ærede Ordfører, trods disse samstemmende Udtalelser vilde finde sin Regning i at gjøre Meddelelsen af Bevillinger, for Exempel Stempelbegunstigelsen, afhængig af, at den kommende Sparekasse indrettede sine Statuter paa en Maade, som denne Regjering vilde synes om, og det er netop det, vi ville forhindre. Vi ville netop, idet vi sætte Sparekasserne under Kontrol, sige: I andre Henseender have de fuld Frihed, ogsaa fuld Frihed til at indrette deres Statuter, som de ville. Det er det, jeg vil opnaa ved mit Forslag, hvilket, efter hvad der indrømmes fra kompetent Side, ikke er Andet, end hvad der ligger i Lovens Mening.

Judenrigsministeren (Skeel): Det ærede Medlem talte om Ordføreren og Ministerens samstemmende Udtalelse; men jeg haaber efter hans egen tidligere Udtalelse, at det er erkjendt, at jeg ikke har udtalt Noget om dette Spørgsmaal idag. Jeg har ikke udtalt mig derom, fordi

jeg anser dette Forslag for at være ganske ligegyldigt, men jeg er tilbøjelig til at tro, at hvad der ikke er fornødent, skal ikke staa i en Lov. Aldeles ufornødent er Endringsforslaget med Hensyn til Spørgsmaalet om Fritagelse for Mortifikation, naar en Sparekassebog bliver bort, efter de anførte Plakater af 1827 og 1828, hvor der udtrykkelig staaar, at denne Ret tilkommer baade de nuværende og de tilkommende eller senere oprettede Sparekasser. Den ene Halvdel af Endringsforslaget er saaledes en ren Overflødighed, og jeg anser den anden Halvdel for at være lige saa overflødig, da jeg ikke efter den Diskussion, som har fundet Sted, og efter den hele Maade, hvorpaa Sagen foreligger her, kan tænke mig, at nogen Minister kunde anse sig for berettiget til at stille Betingelser af den Natur, som det ærede Medlem før fremstillede som noget Afstrækkende, nemlig at sige, at der ikke maa tages Mere end 4 pCt. Dette tror jeg vilde være umuligt, og derfor anser jeg Bestemmelsen for at være ganske overflødig. Den er utvivlsomt overflødig med Hensyn til den ene Halvdel, og den er næsten lige saa utvivlsomt overflødig med Hensyn til den anden Halvdel. Derfor er det, at jeg ikke har omtalt dette Endringsforslag, og derfor kan jeg godt sige, at jeg ikke lægger stor Vægt paa, om det bliver vedtaget eller ikke, men jeg er nærmest tilbøjelig til at antage, at man ikke skal sætte ind i en Lov, hvad der ikke er fornødent, thi det bidrager ikke til at give Lovens Klarhed.

Suel: Hvad angaar Plakaterne af 1827 og 1828 med Hensyn til Mortifikationsbevilling, da er det den høitærede Minister selv, der har forført mig til at sætte denne Bestemmelse ind i Endringsforslaget, thi den stod i det Lovforslag, som Ministeren har fremsat i Landstinget, og som siden er kommet til os. Hvad derimod Stempelpapirbevillingen angaar, der jo er det Bøsentligste, da tror jeg ikke, at man kan give den høitærede Minister Ret i, at det er overflødig at sætte en saadan Bestemmelse ind. Jeg viste nylig det ærede Thing, hvorledes man i en anden Sag af en ganske anden Betydning havde fundet det rigtigt at gaa udenfor den bestemte Vedtagelse mellem Regjeringen og Thinget, og her siger den høitærede Minister jo selv, at deri Grunden ingen Vedtagelse er, det vil sige i dette Møde, thi Ministeren har ganske vist ikke udtalt sig om Spørgsmaalet i dette Møde, men jeg sigtede ogsaa til det forrige Møde. Men, naar det nu, efter hvad jeg har udviklet og efter, hvad der maa antages at ligge i Sagens Natur, er rigtigt og nødvendigt at sikre sig imod, at en Minister ikke i Fremtiden foreskriver kommende Sparekasser Betingelser, som vi anse for urigtige, saa mener jeg, at det med tidligere Erfaring for Dem ikke er overflødig at optage en saadan Be-